

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ἐν τελευταίῳ ἄρθρῳ ὁ Ἴταλὸς καθ' ἡγήτης Φερέρο, συγκρίνει τὸν Λέοντα Τολστόη, πρὸς τὸν Φραγκίσκον δ' Ἀσσίζ, τὸν διάσημον κήρυκα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπροκάλεσε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ φιλολογικοῦ κόσμου ἐσχάτως ὁ Παῦλος Σαυπατιέ, διὰ τοῦ συγγράμματός του «Βίος τοῦ Φραγκίσκου δ' Ἀσσίζ». Κατὰ τὸν Φερέρο, αἱ θρησκευτικαὶ καὶ ἠθικαὶ θεωρίαι, ἡ εἰκὼν τοῦ βίου καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐκδηλώσεως αὐτῶν παρ' ἀμφοτέροις, μεθ' ὅλην τὴν ἐκ τῆς ἀποστάσεως τῶν ἐποχῶν ἀπομακρυσίν των, εἶνε περίπου τ' αὐτά. Ἀμφοτέροις ἐφαρμόζουσι τὰς θεωρίας των καὶ παρόμοιον παράδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους, ἐγκαταλείποντες τὸν πλοῦτον καὶ τὰς ἀπολαύσεις τῆς κοινωνικῆς αὐτῶν θέσεως. Ἀμφοτέροις ἔχουσι ἀσυνήθη δύναμιν μεγαλοφυοῦς φιλολογικῆς παραγωγῆς, μολοντί δὲ ὁ Φραγκίσκος δ' Ἀσσίζ ἀφ' ἑκείνου ἕνα μόνον ἀκατασκευάστον ὕμνον εἰς τὸν ἥλιον, ἐν ᾧ ὁ Τολστόη ἔγραψε τόσα ἀριστουργήματα, ἐν τούτοις παρατηροῦνται αἱ αὐταὶ φιλολογικαὶ ἀναλογίαι μεταξύ ἀμφοτέρων τῶν μεταρρυθμιστῶν τούτων. Ἡ μεταξὺ των διαφορά ὅμως εἶνε ὅτι ἐν ᾧ τοῦ Τολστόη ἡ ἐπιρροή εἶνε φιλολογικὴ μᾶλλον, διὰ τῶν βιβλίων του ἀσκουμένη, ἡ τοῦ Φραγκίσκου ἐπιρροή ἦτο ἐπὶ τῆς ζωῆς, μᾶλλον ἄμεσος καὶ πρακτικὴ, ὡς θὰ ἦτο καὶ ἡ τοῦ Τολστόη, ἂν ὁ μέγας φιλόσοφος τῆς Γισσνάγια Πολιάννα ἐκίρητεν ἀντὶ τῆς γράφῃ.

Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ Βίκτωρ Σερμπουλιέ, ὁ γνωστότατος γάλλος συγγραφεὺς καὶ ἀκαδημαϊκός. Ὁ Σερμπουλιέ, κατήγετο ἐξ Ἑλβετίας καὶ ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀνδρέου Σερμπουλιέ, καθηγητοῦ τῆς Ἑβραϊκῆς ἐν Γενεύῃ. Ἐγεννήθη τῷ 1829, ἔγραψε δὲ πλῆθος μυθιστορημάτων, διηγημάτων, δραμάτων καὶ κριτικῶν μελετῶν, πρωταγωνιστήσας ἐν τῇ συγχρόνῳ φιλολογικῇ κινήσει. Συνειργάσθη ἐπὶ μακρὸν εἰς τὴν «Ἐπιθεώρησιν τῶν Δύο Κόσμων», διεδέχθη δὲ εἰς τὴν Γαλλικὴν ἀκαδημίαν τὸν Δυφῶρ, γενόμενος δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Ἐρnéστου Ρενάν τῇ 25 Μαΐου 1882.

Ἐν βαθεῖ γήρατι ἀπέβίωσε κατ' αὐτὰς ὁ Ἀντώνιος Σαρδού, πατὴρ τοῦ Βικτωριανοῦ Σαρδού, τοῦ γάλλου δραματικοῦ καὶ ἀκαδημαϊκοῦ. Ὁ Φιγαρῶ ἔδημοσίευσεν ἀνεκδότου ἐπιστολὴν του περιεργωτάτης, πρὸς φίλον του ἀνεθυνομένην καὶ πολλὰς πληροφορίας περιέχουσαν περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Βικτωριανοῦ, τῶν πρώτων του κλίσεων, τῶν πρώτων του σπουδῶν καὶ τῶν πρώτων του ἔργων. Ἐξ αὐτῆς μαθάνομεν ὅτι μικρὸς ὁ Σαρδού ἀνεγίνωσκε τὸν Μολιέρον καὶ τὸν ἀπεστήθιζεν, ἰδιαιτέρως δὲ τὸν «Ταρτούρον», τὸν ὁποῖον ἠγάπα νὰ ὑπόδεται πρὸ τῶν οἰκείων του μετὰ τὸ γεῦμα καὶ μίαν φορὰν μάλιστα καὶ πρὸ τῶν χωρικῶν, ἐν τῇ μικρᾷ πλατείᾳ τοῦ χωρίου, ὅπου ἐξῆ ὁ πάππος του. Κατ' ἀρχὰς ὁ Σαρδού ἐσπούδασε μαθηματικά, κατόπιν ἱατρικὴν ἄλλ' εἰς τὸ τέλος τὰ ἐγκατέλειπεν ὅλα, χάριν τοῦ θεάτρου, πρὸς τὸ ὁποῖον ἠσθάνετο ἀκάτανίηκτον κλίσιν. Τὸ πρῶτόν του ἔργον ἦτο κωμῶδιον ἐπιγραφόμενον «Οἱ φανταστικοὶ φίλοι».

Διήλθεν ἐξ Ἀθηνῶν, ὅπου ἔμεινεν ἐπὶ μίαν ἡμέραν, χάριν ἀναψυχῆς καὶ ἀειδεῦν, ὁ διάσημος δημοσιογράφος Γόρδων-Βέννεττ, ἰδιοκτῆτης καὶ διευθυντῆς τοῦ «Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης».

Ἡ γένησις ἐκ Λονδίνου ὁ θάνατος τοῦ διασημοῦ ιστορικοῦ Ἰακώβου Ἀντωνίου Φρούδ (Froude). Ὁ Φρούδ ἐγεννήθη ἐν Δρόλιγκτων του Δεθονσάιρ, τῇ 23 Ἀπριλίου 1818, εἰςτῆθε δὲ εἰς τὸ ἱερατεῖον ὡς Διάκον-

νος τῷ 1844. Αἱ ἱστορικαὶ μελέται, εἰς τὰς ὁποίας ἐπεδόθη ἐνωρίς, ἀνέδειξαν αὐτὸν ἐφάμιλλον τοῦ Μακώλεϋ καὶ τοῦ Καρλίλ. Τὸ κάλλιστον τῶν ἔργων του εἶνε ἡ δωδεκάτομος «Ἱστορία τῆς Ἀγγλίας ἀπὸ τῆς πτώσεως τοῦ καρδινάλιου Οὐόλσεϋ» (1859-1871). Ἐκτὸς τούτου ἔγραψε τὴν «Νέμεσιν τῆς Πίστεως» (1849) τὰς «Μικρὰς μελέτας ἐπὶ μεγάλων θεμάτων» (1867) κτλ.

Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ὥρισεν τὴν 6 Δεκεμβρίου (ἔ. ν.) ὡς ἡμέραν ἐκλογῆς νέου ἀκαδημαϊκοῦ εἰς τὴν ἔδραν τοῦ ἀποθανόντος Λεόντ Δελίλ. Ὁ Ἐρρίκος Οὐσσαί ἐδήλωσεν ἤδη δι' ἐπιστολῆς του ὅτι θέτει τὴν υποψηφιότητά του ὡς υποψήφιος δὲ ἀναφέρονται ἐπίσης ὁ Ρισπέν, ὁ Μιστράλ καὶ, κατὰ τὸ σύνθημα, ὁ Ζολᾶ.

Ἐπανελήφθησαν αἱ ἐργασίαι τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρισαίου. Τὰ ἀναγνώσματα ἄρχονται προσεχῶς, ἐδημοσιεύθη δὲ καὶ τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων διὰ τὰς Κυρίας, τὰ ὁποῖα φέτος ἐγκαινίζει ὁ Σύλλογος.

Ἐν Τουσέ τῆς Γαλλίας ἐγένοντο κατ' αὐτὰς τάποκαλυπτήρια τοῦ πρὸς τιμὴν τοῦ λεξικογράφου Πέτρου Λαρῶς ἐγερθέντος μνημείου. Τῆς σεμνῆς τελετῆς προήδρευεν ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας Λέγγ, γνωστὸς λόγιος καὶ ποιητής.

Ἀπέθανεν κατ' αὐτὰς ἐν Παρισίοις, ἐν ἡλικίᾳ 45 ἐτῶν ὁ Τζέιμς Δορμεστέτερ, δεινὸς γλωσσολόγος καὶ ἀνατολιστής, καθηγητῆς τῆς ζενδικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ συγγραφεὺς πολλῶν καὶ σπουδαιότατων ἔργων περὶ τῆς γλώσσης καὶ τῆς θρησκείας τῶν ἀνατολικῶν λαῶν. Ἐκ τῶν γενικωτέρων του συγγραμμάτων φημίζεται τὸ ἐπιγραφόμενον «La legende des siècles» ἐκ τοῦ ὁποίου κεφαλαιὰ τινὰ ἐδημοσιεύθησαν ἄλλοτε ἐν τῇ Ἑστίᾳ.

Μουσικά

Ἐν Βιέννῃ ἐωρτάσθη πανδῆμως τὸ ἰωβιλιῶν τοῦ Ἰωάννου Στράους, τοῦ δημοτικωτάτου μουσικοῦ, τοῦ συνθέτου τῆς Νυκτερίδος, τῶν Ρωμαϊκῶν Ἀποκρέω, τοῦ Πρίγκιπος Μαθουάλα καὶ τῶσων ἄλλων ὠραίων μελοδραματικῶν. Ὁ Ἰωάννης Στράους εἶνε υἱὸς τοῦ Ἰσακ Στράους, τοῦ γνωστοτάτου καὶ κατ' ἐξοχὴν συνθέτου τῶν στροβίλων, ἑβδομηκοντούτης δὲ σήμερον ἀπολαύει πολλῆς τιμῆς παρὰ τῷ μουσικῷ κόσμῳ, ὡς ἀπέδειξεν ἡ ἐορτὴ τοῦ ἰωβιλιῶν του.

Θεατρικά

Ἡ «Δούκισσα τῶν Ἀθηνῶν» τοῦ Σαρδού, ἡ ὁποία θὰ παρασταθῇ εἰς τὸ παρισινὸν θέατρον τῆς Ἀναγεννήσεως, μετεβαπίσθη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως εἰς «Γισμόνδαν» ἴσως πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως μετὰ τὸ ὁμώνυμον δράμα τοῦ κ. Κλ. Ραγκαβῆ.

Ἐν τῷ «Κωμικῷ Μελοδράματι» τῶν Παρισίων ἐωρτάσθη διὰ πανηγυρικῆς παραστάσεως ἡ εὐκοσμιπενταετηρὶς τῆς «Κάρμεν» τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Μπιζέ. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες ὑπενηθιμίζουν ὅτι, ὅτε διὰ πρώτην φορὰν παρεσταθῇ ἡ «Κάρμεν» ἐσυρίχθη, κατὰ τὴν τύχην πολλῶν μουσικῶν ἀριστουργημάτων, κατόπιν ἐκτιμηθέντων καὶ ἐπιβληθέντων.

Θριαμβευτικὴ ὑπήρξεν ἡ ἐπιτυχία τοῦ Ὁθέλλου, παρασταθέντος κατ' αὐτὰς ἐν τῷ παρισινῷ θεάτρῳ τοῦ Μελοδραματικῶν. Ὁ Βέρδης, διατρίβων ἤδη ἐν Παρισίοις, παντοῖον ἔτυχε τιμητικῶν ἐκδηλώσεων. Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς παραστάσεως ἀνήτησεν ἐπὶ τοῦ στήθους του ἰδιοχειρῶς τὴν ταινίαν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ὅτε δὲ ὁ περιφανὴς μελοποιὸς ἐνεφανίσθη εἰς τὸ προεδρικὸν θεωρεῖον, φέρων τὸ ἀνώτατον γαλλικὸν παράσημον, οἱ θεαταὶ ἠγέρθησαν καὶ τὸν ἀνευφήμησαν. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραστάσεως πλῆθος τηλεγραφημάτων ἐστάλησαν πρὸς τὸν Βέρδην ἐξ Ἰταλίας, ἐκτὸς δὲ τῶν ἄλλων τὸν συνεχάρη θερμῶς καὶ ὁ Κρίστης. Προσεχῶς εἰς τὸ αὐτὸ θέατρον θὰ παρασταθῇ καὶ ἡ «Αἰδᾶ».

Ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τῶν Κωμῶδιων ἐδιδάχθη κατ' αὐτὰς καὶ ἄλλη ἀθηναϊκὴ ἐπιθεώρησις ὑπὸ τὸν τίτλον «Αἱ ὑπαίθριοι Ἀθηναί» τῶν κ. κ. Λάσκωρ καὶ Καπετανάκη. Τὸ ἔργον ἤρρεσε μετρίως.